

¹Es begab sich eines Tages, daß Jonathan, der Sohn Sauls, sprach zu seinem Knaben, der sein Waffenträger war: Komm, laß und hinübergehen zu der Philister Wache, die da drüben ist! und sagte es seinem Vater nicht an.²Saul aber blieb zu Gibeon am Ende unter einem Granatbaum, der in der Vorstadt war; und des Volks, das bei ihm war, waren bei sechshundert Mann.³Und Ahia, der Sohn Ahitobs, des Bruders Ikabods, des Sohnes Pinehas, des Sohnes Elis, des Priesters des HERRN zu Silo, trug den Leibrock. Das Volk wußte auch nicht, daß Jonathan war hingegangen.⁴Es waren aber an dem Wege, da Jonathan versuchte hinüberzugehen zu der Philister Wache, zwei spitze Felsen, einer diesseits, der andere jenseits; der eine hieß Bozez, der andere Sene.⁵Und einer sah von Mitternacht gegen Michmas und der andere von Mittag gegen Geba.⁶Und Jonathan sprach zu seinem Waffenträger: Komm, laß uns hinübergehen zu der Wache der Unbeschnittenen! Vielleicht wird der HERR etwas durch uns ausrichten; denn es ist dem HERRN nicht schwer, durch viel oder wenig zu helfen.⁷Da antwortete ihm sein Waffenträger: Tue alles, was in deinem Herzen ist; fahre hin. Siehe, ich bin mit dir, wie dein Herz will.⁸Jonathan sprach: Wohlan! Wenn wir hinüberkommen zu den Leuten und ihnen ins Gesicht kommen,⁹werden sie dann sagen: Steht still, bis wir zu euch gelangen! so wollen wir an unserm Ort stehenbleiben und nicht zu ihnen hinaufgehen.¹⁰Werden sie aber sagen: Kommt zu uns herauf! so wollen wir zu ihnen hinaufsteigen, so hat sie uns der

¹وفي ذات يوم قال يوناثان بن شاول للغلام حامل سلاحه، تعال تغبر إلى حَقْطَةَ الْفِلِسْطِينِيِّينَ الَّذِينَ فِي ذَلِكَ الْعَبْرِ. وَلَمْ يُخْبِرْ أَبَاهُ.² وَكَانَ سَاوُلُ مُقِيمًا فِي طَرَفِ جَبْعَةَ تَحْتَ الرُّمَامَةِ الَّتِي فِي مِعْرُونَ، وَالشَّعْبُ الَّذِي مَعَهُ تَحُو سِتُّ مِئَةِ رَجُلٍ.³ وَأَجِيَّا بْنُ أَحِيصُوبَ أَخِي إِيْحَابُودَ بْنِ فِينَحَاسَ بْنِ عَالِي كَاهِنِ الرَّبِّ فِي شَيْلُوهَ كَانَ لَابِسًا أَفُودًا. وَلَمْ يَعْلَمْ الشَّعْبُ أَنَّ يُونَاثَانَ قَدْ دَهَبَ. وَبَيْنَ الْمَعَايِرِ الَّتِي اتَّصَسَ يُونَاثَانُ أَنْ يَغْبِرَهَا إِلَى حَقْطَةَ الْفِلِسْطِينِيِّينَ سِنَّ صَخْرَةٍ مِنْ هَذِهِ الْجَهَةِ وَسِنَّ صَخْرَةٍ مِنْ تِلْكَ الْجَهَةِ، وَاسْمُ الْوَاحِدَةِ بُوَصِيصُ وَاسْمُ الْأُخْرَى سَنَةُ.⁵ وَالسَّنُّ الْوَاحِدُ عَمُودٌ إِلَى الشَّمَالِ مُقَابِلَ مِحْمَاسَ، وَالْآخَرُ إِلَى الْجَنُوبِ مُقَابِلَ جَبْعَةَ. فَقَالَ يُونَاثَانُ لِلْغُلَامِ حَامِلِ سِلَاحِهِ، تَعَالَ تَغْبِرْ إِلَى صَفِّ هَؤُلَاءِ الْغُلْفِ، لَعَلَّ اللَّهَ يَعْمَلُ مَعَنَا، لِأَنَّهُ لَيْسَ لِلرَّبِّ مَانِعٌ عَنَّا أَنْ يُخَلِّصَ بِالْكَثِيرِ أَوْ بِالْقَلِيلِ.⁷ فَقَالَ لَهُ حَامِلُ سِلَاحِهِ، اَعْمَلْ كُلَّ مَا يَقْلِبُكَ. تَقَدِّمُ. هَتَدًا مَعَكَ حَسَبَ قَلْبِكَ.⁸ فَقَالَ يُونَاثَانُ، هُوَذَا تَحْرُنُ تَغْبِرُ إِلَى الْقَوْمِ وَتُظْهِرُ أَنْفُسَنَا لَهُمْ.⁹ فَإِنْ قَالُوا لَنَا، دُومُوا حَتَّى تَصِلَ إِلَيْكُمْ. تَقِفْ فِي مَكَانِنَا وَلَا تَصْعُدْ إِلَيْهِمْ.¹⁰ وَلَكِنْ إِنْ قَالُوا، اصْعَدُوا إِلَيْنَا. تَصْعُدْ، لِأَنَّ الرَّبَّ قَدْ دَفَعَهُمْ لِيَدِنَا، وَهَذِهِ هِيَ الْعَلَامَةُ لَنَا.¹¹ فَأَطَهَرَا أَنْفُسَهُمَا لِصَفِّ الْفِلِسْطِينِيِّينَ. فَقَالَ الْفِلِسْطِينِيُّونَ، هُوَذَا الْعِبْرَانِيُّونَ خَارِجُونَ مِنَ التُّقُوبِ الَّتِي احْتَبَأُوا فِيهَا.¹² فَأَجَابَ رَجَالُ الصَّفِّ يُونَاثَانَ وَحَامِلِ سِلَاحِهِ، إِصْعَدَا إِلَيْنَا فَتَعَلَّمَكُمَا سَبِيًّا. فَقَالَ يُونَاثَانُ لِحَامِلِ سِلَاحِهِ، اصْعُدْ وَرَائِي لِأَنَّ الرَّبَّ قَدْ دَفَعَهُمْ لِيَدِ إِسْرَائِيلَ.¹³ فَصَعِدَ يُونَاثَانُ عَلَى يَدَيْهِ وَرِجْلَيْهِ وَحَامِلُ سِلَاحِهِ وَرَاءَهُ. فَسَقَطُوا أَمَامَ يُونَاثَانَ، وَكَانَ حَامِلُ سِلَاحِهِ يُقْتَلُ وَرَاءَهُ.¹⁴ وَكَانَتِ الصَّرِيَّةُ الْأُولَى الَّتِي صَرَّتْهَا يُونَاثَانُ وَحَامِلُ سِلَاحِهِ تَحُو عَشْرِينَ رَجُلًا فِي تَحُو نَضِيفِ قَدَّانِ أَرْضِ.¹⁵ وَكَانَ اِزْتِعَادُ فِي الْمَحَلَّةِ فِي الْحَقْلِ وَفِي جَمِيعِ الشَّعْبِ. الصَّفِّ وَالْمُحَرَّبُونَ اِزْتَعَدُوا هُمْ أَيْضًا، وَرَجَعَتِ الْأَرْضُ فَكَانَ اِزْتِعَادُ عَظِيمًا.¹⁶ فَتَطَرَّ الْمُرَاقِبُونَ لِسَاوُلَ فِي جَبْعَةَ بِنْيَامِينَ، وَإِذَا بِالْجُمْهُورِ قَدْ دَابَ وَدَهَبُوا مُتَبَدِّدِينَ.¹⁷ فَقَالَ سَاوُلُ لِلشَّعْبِ الَّذِي مَعَهُ، عُدُّوا الْآنَ وَانظُرُوا مَنْ دَهَبَ مِنْ عِنْدِنَا. فَعَدُّوا، وَهُوَذَا يُونَاثَانُ وَحَامِلُ سِلَاحِهِ لَيْسَا مَوْجُودِينَ.¹⁸ فَقَالَ سَاوُلُ لِأَجِيَّا، قَدِّمُ تَابُوتَ اللَّهِ. لِأَنَّ تَابُوتَ اللَّهِ كَانَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ مَعَ بَنِي إِسْرَائِيلَ.¹⁹ وَفِيمَا كَانَ سَاوُلُ يَتَكَلَّمُ عَدُوَّ مَعَ الْكَاهِنِ، تَرَآدَ

HERR in unsre Hand gegeben. Und das soll uns zum Zeichen sein.¹¹ Da sie nun der Philister Wache beide ins Gesicht kamen, sprachen die Philister: Siehe, die Hebräer sind aus ihren Löchern gegangen, darin sie sich verkrochen hatten.¹² Und die Männer der Wache antworteten Jonathan und seinem Waffenträger und sprachen: Kommt herauf zu uns, so wollen wir's euch wohl lehren! Da sprach Jonathan zu seinem Waffenträger: Steig mir nach! der HERR hat sie gegeben in die Hände Israels.¹³ Und Jonathan kletterte mit Händen und mit Füßen hinauf und sein Waffenträger ihm nach. Da fielen sie vor Jonathan darnieder, und sein Waffenträger würgte ihm immer nach,¹⁴ also daß derer, die Jonathan und sein Waffenträger zuerst erschlug, waren bei zwanzig Mann, beinahe auf einer halben Hufe Acker, die ein Joch pflügt.¹⁵ Und es kam ein Schrecken ins Lager auf dem Felde und ins ganze Volk; die Wache und die streifenden Rotten erschrecken auch, also daß das Land erbebte; denn es war ein Schrecken von Gott.¹⁶ Und die Wächter Sauls zu Gibeon-Benjamin sahen, daß der Haufe zerrann und verlief sich und ward zerschmissen.¹⁷ Saul sprach zu dem Volk, das bei ihm war: Zählt und seht, wer von uns sei weggegangen! Und da sie zählten, siehe, das war Jonathan und sein Waffenträger nicht da.¹⁸ Da sprach Saul zu Ahia: Bringe die Lade Gottes! (Denn die Lade Gottes war zu der Zeit bei den Kindern Israel.)¹⁹ Und da Saul noch redete mit dem Priester, da ward das Getümmel und das Laufen in der Philister Lager größer. Und Saul sprach zum Priester:

الصَّحْبُ الَّذِي فِي مَحَلَّةِ الْفِلِسْطِينِيِّينَ وَكَثُرَ. فَقَالَ سَائُولُ لِيْلَكَاهِن، كَفَّ يَدَكَ.²⁰ وَصَاحَ سَائُولُ وَجَمِيعِ الشَّعْبِ الَّذِي مَعَهُ وَجَاءُوا إِلَى الْحَرْبِ، وَإِذَا بِسَيْفٍ كُلِّ وَاحِدٍ عَلَى صَاحِبِهِ. اضْطَرَبُوا عَظِيمًا جَدًّا.²¹ وَالْعِبْرَائِيُّونَ الَّذِينَ كَانُوا مَعَ الْفِلِسْطِينِيِّينَ مُنْذُ أَمْسٍ وَمَا قَبْلَهُ، الَّذِينَ صَعِدُوا مَعَهُمْ إِلَى الْمَحَلَّةِ مِنْ حَوَالِيهِمْ، صَارُوا هُمْ أَيْضًا مَعَ إِسْرَائِيلَ الَّذِينَ مَعَ سَائُولٍ وَبُوتَاتَانَ.²² وَسَمِعَ جَمِيعُ رِجَالِ إِسْرَائِيلَ الَّذِينَ اخْتَبَأُوا فِي جَبَلِ أَفْرَايِمَ أَنَّ الْفِلِسْطِينِيِّينَ هَرَبُوا، فَسَدُّوا هُمْ أَيْضًا وَرَاءَهُمْ فِي الْحَرْبِ.²³ فَخَلَصَ الرَّبُّ إِسْرَائِيلَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ. وَعَبَّرَتِ الْحَرْبُ إِلَى بَيْتِ أَوِي.²⁴ وَصَنَعَ رِجَالُ إِسْرَائِيلَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ لِأَنَّ سَائُولَ خَلَفَ الشَّعْبَ قَائِلًا، مَلْعُونُ الرَّجُلِ الَّذِي يَأْكُلُ خُبْزًا إِلَى الْمَسَاءِ حَتَّى أَتَقِمَ مِنْ أَعْدَائِي. فَلَمْ يَذُقْ جَمِيعُ الشَّعْبِ خُبْزًا.²⁵ وَجَاءَ كُلُّ الشَّعْبِ إِلَى الْوَعْرِ وَكَانَ عَسَلٌ عَلَى وَجْهِ الْحَقْلِ.²⁶ وَلَمَّا دَخَلَ الشَّعْبُ الْوَعْرَ إِذَا بِالْعَسَلِ يُعْطَرُ وَلَمْ يَمُدَّ أَحَدٌ يَدَهُ إِلَى قِمِهِ، لِأَنَّ الشَّعْبَ خَافَ مِنَ الْقَسَمِ.²⁷ وَأَمَّا بُوتَاتَانُ فَلَمْ يَسْمَعْ عِنْدَمَا اسْتَخَلَفَ أَبُوهُ الشَّعْبَ، فَمَدَّ طَرَفَ النَّشَابَةِ الَّتِي بِيَدِهِ وَعَمَسَهُ فِي قَطْرِ الْعَسَلِ وَرَدَّ يَدَهُ إِلَى قِمِهِ فَاسْتَبَارَتْ عَيْتَاهُ.²⁸ فَقَالَ وَاحِدٌ مِنَ الشَّعْبِ، قَدْ خَلَفَ أَبُوكَ الشَّعْبَ قَائِلًا، مَلْعُونُ الرَّجُلِ الَّذِي يَأْكُلُ خُبْزًا الْيَوْمَ. فَأَعْيَا الشَّعْبَ.²⁹ فَقَالَ بُوتَاتَانُ، قَدْ كَدَّرَ أَبِي الْأَرْضَ. أَنْظَرُوا كَيْفَ اسْتَبَارَتْ عَيْتَايَ لِأَنِّي دُفْتُ قَلِيلًا مِنْ هَذَا الْعَسَلِ.³⁰ فَكَمْ بِالْحَرْبِ لَوْ أَكَلَ الْيَوْمَ الشَّعْبُ مِنْ غَنِيمَةِ أَعْدَائِهِمْ الَّتِي وَجَدُوا. أَمَا كَانَتِ الْآنَ صَرْبَةٌ أَعْظَمُ عَلَى الْفِلِسْطِينِيِّينَ.³¹ فَصَرَبُوا فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ الْفِلِسْطِينِيِّينَ مِنْ مِخْمَاسَ إِلَى أُيْلُونَ. وَأَعْيَا الشَّعْبَ جَدًّا.³² وَتَارَ الشَّعْبُ عَلَى الْغَنِيمَةِ، فَأَحْدُوا عَتَمًا وَتَعْرًا وَعُجُولًا، وَدَبَّحُوا عَلَى الْأَرْضِ وَأَكَلَ الشَّعْبُ عَلَى الدَّمِ.³³ فَأَحْبَرُوا سَائُولَ، هُوَذَا الشَّعْبُ يُحْطِئُ إِلَى الرَّبِّ بِأَكْلِهِ عَلَى الدَّمِ. فَقَالَ، قَدْ عَدَرْتُمْ. دَخَرُوا إِلَيَّ الْآنَ حَجْرًا كَبِيرًا.³⁴ وَقَالَ سَائُولُ، تَقَرَّفُوا بَيْنَ الشَّعْبِ وَقُولُوا لَهُمْ أَنْ يَقْدُمُوا إِلَيَّ كُلِّ وَاحِدٍ تَوْرَهُ وَكُلِّ وَاحِدٍ سَنَانَهُ، وَادْبَحُوا هَهُنَا وَكُلُّوا وَلَا تُحْطِئُوا إِلَى الرَّبِّ بِأَكْلِكُمْ مَعَ الدَّمِ. فَقَدَّمَ جَمِيعُ الشَّعْبِ كُلِّ وَاحِدٍ تَوْرَهُ بِيَدِهِ فِي تِلْكَ اللَّيْلَةِ وَدَبَّحُوا هُنَاكَ.³⁵ وَبَتَى سَائُولُ مَدْبُحًا لِلرَّبِّ. الَّذِي سَرَعَ بِبَيْتَانِهِ مَدْبُحًا لِلرَّبِّ.³⁶ وَقَالَ سَائُولُ، لَسْتُ رِوَاءَ الْفِلِسْطِينِيِّينَ لَيْلًا وَنَهْنَهُمْ إِلَى صَوِّ الصَّبَاحِ وَلَا نُبِقَ مِنْهُمْ أَحَدًا. فَقَالُوا، أَفَعَلْ كُلُّ مَا يَحْسُنُ فِي عَيْنَيْكَ.

Zieh deine Hand ab!²⁰ Und Saul rief und alles Volk, das mit ihm war, und sie kamen zum Streit; und siehe, da ging eines jeglichen Schwert wider den andern und war ein sehr großes Getümmel.²¹ Auch die Hebräer, die bisher bei den Philistern gewesen waren und mit ihnen im Lager hinaufgezogen waren umher, taten sich zu denen von Israel, die mit Saul und Jonathan waren.²² Und alle Männer von Israel, die sich auf dem Gebirge Ephraim verkrochen hatten, da sie hörten, daß die Philister flohen, strichen hinter ihnen her im Streit.²³ Also half der HERR zu der Zeit Israel. Und der Streit währte bis gen Beth-Aven.²⁴ Und da die Männer Israels matt waren desselben Tages, beschwor Saul das Volk und sprach: Verflucht sei jedermann, wer etwas ißt zum Abend, daß ich mich an meinen Feinden räche! Da aß das ganze Volk nichts.²⁵ Und das ganze Land kam in den Wald. Es war aber Honig auf dem Erdboden.²⁶ Und da das Volk hineinkam in den Wald, siehe, da floß der Honig. Aber niemand tat davon mit der Hand zu seinem Munde; denn das Volk fürchtete sich vor dem Eid.²⁷ Jonathan aber hatte nicht gehört, daß sein Vater das Volk beschworen hatte, und reckte seinen Stab aus, den er in seiner Hand hatte, und tauchte mit der Spitze in den Honigseim und wandte seine Hand zu seinem Munde; da wurden sein Augen wacker.²⁸ Da antwortete einer des Volks und sprach: Dein Vater hat das Volk beschworen und gesagt: Verflucht sei jedermann, der heute etwas ißt! Und das Volk war matt geworden.²⁹ Da sprach Jonathan: Mein Vater hat das Land ins Unglück gebracht;

وَقَالَ الْكَاهِنُ، لِيَتَقَدَّمْ هُنَا إِلَيَّ اللَّهُ.³⁷ فَسَأَلَ سَاوُلُ اللَّهَ، أَنْتَحْدِرُ وَرَاءَ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ. أُنذِرُهُمْ لِيَدِ إِسْرَائِيلَ. فَلَمْ يُجِبْهُ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ.³⁸ فَقَالَ سَاوُلُ، تَقَدَّمُوا إِلَيَّ هُنَا يَا جَمِيعَ وُجُوهِ الشَّعْبِ، وَاعْلَمُوا وَأَنْظِرُوا بِمَادَا كَانَتْ هَذِهِ الْحَظِيَّةُ الْيَوْمِ.³⁹ لِأَنَّهُ حَيٌّ هُوَ الرَّبُّ مُحَلِّصُ إِسْرَائِيلَ، وَلَوْ كَانَتْ فِي يُونَاتَانَ ابْنِي قَائِمَةٌ يَمُوتُ مَوْتًا. وَلَمْ يَكُنْ مِنْ بُجْبِيهِ مِنْ كُلِّ الشَّعْبِ.⁴⁰ فَقَالَ لِجَمِيعِ إِسْرَائِيلَ، أَنْتُمْ تَكُونُونَ فِي جَانِبِ وَأَنَا وَيُونَاتَانُ ابْنِي فِي جَانِبِ. فَقَالَ الشَّعْبُ لِسَاوُلَ، اصْنَعْ مَا يَحْسُنُ فِي عَيْنَيْكَ.⁴¹ وَقَالَ سَاوُلُ لِلرَّبِّ إِلَهَ إِسْرَائِيلَ، هَبْ صِدْقًا. فَأَخَذَ يُونَاتَانُ وَسَاوُلُ. أَمَّا الشَّعْبُ فَحَرَّجُوا.⁴² فَقَالَ سَاوُلُ، أَلْقُوا بَيْنِي وَيَبْنَ يُونَاتَانَ ابْنِي. فَأَخَذَ يُونَاتَانُ.⁴³ فَقَالَ سَاوُلُ لِيُونَاتَانَ، أَحْزِنِي مَادَا فَعَلْتَ. فَأَحْبَرَهُ يُونَاتَانُ، دُفْتُ دَوْقًا يَطْرَفُ الشَّيْبَةَ الَّتِي بِيَدِي قَلِيلَ عَسَلٍ. فَهَتَدَا أُمُوثًا.⁴⁴ فَقَالَ سَاوُلُ، هَكَذَا يَفْعَلُ اللَّهُ وَهَكَذَا يَزِيدُ إِنَّكَ مَوْتًا تَمُوتُ يَا يُونَاتَانُ.⁴⁵ فَقَالَ الشَّعْبُ لِسَاوُلَ، أَيَمُوتُ يُونَاتَانُ الَّذِي صَنَعَ هَذَا الْخَلَاصَ الْعَظِيمَ فِي إِسْرَائِيلَ. حَاشَا. حَيٌّ هُوَ الرَّبُّ لَا تَسْفُطْ سَعْرَهُ مِنْ رَأْسِهِ إِلَى الْأَرْضِ لِأَنَّهُ مَعَ اللَّهِ عَمَلٌ هَذَا الْيَوْمِ. فَأَفْتَدَى الشَّعْبُ يُونَاتَانَ فَلَمْ يَمُتْ.⁴⁶ فَصَعِدَ سَاوُلُ مِنْ وَرَاءِ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ، وَذَهَبَ الْفِيلِسْطِينِيُّونَ إِلَى مَكَانِهِمْ.⁴⁷ وَأَخَذَ سَاوُلُ الْمُلْكَ عَلَى إِسْرَائِيلَ، وَحَارَبَ جَمِيعَ أَعْدَائِهِ حَوْلَيْهِ، مُوَابَ وَيَبِي عَمُّونَ وَأُدُومَ، وَمُلُوكَ حُوبَةَ وَالْفِيلِسْطِينِيِّينَ. وَحَيْثَمَا تَوَجَّهَ غَلَبَ.⁴⁸ وَقَعَلَ يَبَاسَ وَصَرَبَ عَمَالِيْقَ، وَأَفْتَدَى إِسْرَائِيلَ مِنْ يَدِ تَاهِيهِ.⁴⁹ وَكَانَ بَنُو سَاوُلَ يُونَاتَانُ وَيَسُوِي وَمَلِكِيشُوعَ، وَاسْمَا ابْنَيْهِ، اسْمُ الْبِكْرِ مَبْرَبُ وَاسْمُ الصَّغِيرَةِ مِيكَالُ.⁵⁰ وَاسْمُ امْرَأَةِ سَاوُلَ أَخِيئُوعَمَ بِنْتُ أَخِيْمَعَصَ. وَاسْمُ رَئِيسِ جَيْشِهِ أَبْتِيْرُ بْنُ تَيْرَ عَمَّ سَاوُلَ.⁵¹ وَقَيْسُ أَبُو سَاوُلَ وَتَيْرُ أَبُو أَبْتِيْرَ ابْنَا أَبْتِيْلَ.⁵² وَكَانَتْ حَرْبٌ شَدِيدَةٌ عَلَى الْفِيلِسْطِينِيِّينَ كُلِّ أَيَّامِ سَاوُلَ. وَإِذَا رَأَى سَاوُلُ رَجُلًا جَبَّارًا أَوْ ذَا بَاسٍ صَمَّهُ إِلَى نَفْسِهِ.

seht, wie wacker sind meine Augen geworden, daß ich ein wenig dieses Honigs gekostet habe.³⁰ Weil aber das Volk heute nicht hat dürfen essen von der Beute seiner Feinde, die es gefunden hat, so hat auch nun die Schlacht nicht größer werden können wider die Philister.³¹ Sie schlugen aber die Philister des Tages von Michmas bis gen Ajalon. Und das Volk ward sehr matt.³² Und das Volk fiel über die Beute her und nahm Schafe und Rinder und Kälber und schlachteten auf der Erde und aßen so blutig.³³ Da verkündete man Saul: Siehe, das Volk versündigt sich am HERRN, daß es Blut ißt. Er sprach: Ihr habt übel getan; wälzt her zu mir jetzt einen großen Stein.³⁴ Und Saul sprach weiter: Zerstreut euch unter das Volk und sagt ihnen, daß ein jeglicher seinen Ochsen und sein Schaf zu mir bringe, und schlachtet allhier, daß ihr esset und euch nicht versündigt an dem HERRN mit dem Blutessen. Da brachte alles Volk ein jeglicher seinen Ochsen mit seiner Hand herzu des Nachts und schlachtete daselbst.³⁵ Und Saul baute dem HERRN einen Altar. (Das ist der erste Altar, den er dem HERRN baute.)³⁶ Und Saul sprach: Laßt uns hinabziehen den Philistern nach bei der Nacht und sie berauben, bis daß es lichter Morgen wird, daß wir niemand von ihnen übriglassen. Sie antworteten: Tue alles, was dir gefällt. Aber der Priester sprach: Laßt uns hierher zu Gott nahen.³⁷ Und Saul fragte Gott: Soll ich hinabziehen den Philistern nach? Und willst du sie geben in Israels Hände? Aber er antwortete ihm zu der Zeit nicht.³⁸ Da sprach Saul: Laßt herzutreten alle

Obersten des Volks, und erfahret und sehet, an welchem die Sünde sei zu dieser Zeit;³⁹ denn so wahr der HERR lebt, der Heiland Israels, und ob sie gleich an meinem Sohn Jonathan wäre, so soll er sterben! Und niemand antwortete ihm aus dem ganzen Volk.⁴⁰ Und er sprach zu dem ganzen Israel: Seid ihr auf jener Seite; ich und mein Sohn Jonathan wollen sein auf dieser Seite. Das Volk sprach: Tue, was dir gefällt.⁴¹ Und Saul sprach zu dem HERRN, dem Gott Israels: Schaffe Recht! Da ward Jonathan und Saul getroffen; aber das Volk ging frei aus.⁴² Saul sprach: Werft über mich und meinen Sohn Jonathan! Da ward Jonathan getroffen.⁴³ Und Saul sprach zu Jonathan: Sage mir, was hast du getan? Jonathan sagte es ihm und sprach: Ich habe ein wenig Honig gekostet mit dem Stabe, den ich in meiner Hand hatte; und siehe, ich muß darum sterben.⁴⁴ Da sprach Saul: Gott tue mir dies und das, Jonathan, du mußt des Todes sterben.⁴⁵ Aber das Volk sprach zu Saul: Sollte Jonathan sterben, der ein solch großes Heil in Israel getan hat! Das sei ferne! So wahr der HERR lebt, es soll kein Haar von seinem Haupt auf die Erde fallen; denn Gott hat's heute durch ihn getan. Also erlöste das Volk Jonathan, daß er nicht sterben mußte.⁴⁶ Da zog Saul herauf von den Philistern, und die Philister zogen an ihren Ort.⁴⁷ Aber da Saul das Reich über Israel eingenommen hatte, stritt er wider alle seine Feinde umher: wider die Moabiter, wider die Kinder Ammon, wider die Edomiter, wider die Könige Zobas, wider die Philister; und wo er sich hin wandte, da übte er Strafe.⁴⁸ Und er hatte Sieg und schlug die Amalekiter

und errettete Israel von der Hand aller, die sie zwackten.⁴⁹ Saul aber hatte Söhne: Jonathan, Iswi, Malchisua. Und seine Töchter hießen also: die erstgeborene Merab und die jüngere Michal.⁵⁰ Und das Weib Sauls hieß Ahinoam, eine Tochter des Ahimaaz. Und sein Feldhauptmann hieß Abner, ein Sohn Ners, Sauls Veters.⁵¹ Kis war aber Sauls Vater; Ner aber, Abners Vater, war ein Sohn Abiels.⁵² Es war aber ein harter Streit wider die Philister, solange Saul lebte. Und wo Saul sah einen starken und rüstigen Mann, den nahm er zu sich.